

Våren 1987 var Lidingöborna nära att bli av med sin lokal-tidning. Den orutinerade reportern Per Wikström blev en av nyckelfigurerna som såg till att den överlevde – om än under nytt namn.

■ Text: Mattias Kamgren ■ Foto: Carlos Montecinos

Tidningen räddas

I shorts och sommarskjorta släntrar Per Wikström in i tidningshuset på Lejonvägen. Han ser lite vilsen ut först. Det var inte här tidningen höll till det där dramatiska året, när den var nere i graven och vände.

– Då satt vi i Hantverkshuset på Vasavägen. Jag minns att vi precis var klara med veckans tidning när vi fick beskedet. Vi visste inte om vi skulle få jobba kvar, berättar han.

Det var våren 1987 och Lidingö Tidnings ägare Huvudstadspress hade gått i konkurs. Plötsligt var det osäkert om den anrika tidningen från 1910 skulle leva vidare. För de anställda kändes det märkligt, med tanke på hur populär LT var bland läsarna.

– Tidningen var ansedd på bygden och det var många som engagerade sig i den. Vi som jobbade med den kände att vi gjorde ett bra jobb, säger Per Wikström.

Kanske var det stoltheten över tidningen som födde idén att personalen själv skulle ta över. En snabb räddningsaktion tog sin början. Annonchefen Stig Holm pratade ihop sig med Kai Nikula, som hade tryckeri i Hantverkshuset. Från det gamla bolaget lyckades de få loss det allra mest värdefulla – registret över prenumeranter.

Ett bekymmer var dock att de inte fick använda namnet Lidingö Tidning längre.

– Någon annan var snabb och köpte utgivningsbeviset, minns Per Wikström.

Det sista numret av dåvarande LT kom ut den 7 maj 1987. Bara två veckor senare gjorde Lidingö Posten entré. Samma tidning egentligen, men med nytt namn och ägd av de anställda.

– Vi kände ett slags skyldighet att driva tidningen vidare. Ute på landsorten har alla en duglig lokaltidning, säger Per Wikström.

För honom själv blev delägarskapet i Lidingö Posten ett snabbt kliv på karriärstegen. Han hade kommit till Lidingö bara något år tidigare, direkt från Journalisthögskolan.

Snart ställdes han inför nästa utmaning. Redaktören och ansvariga utgivaren Lil Fredén bestämde sig för att kliva av sin post. Det blev Per Wikström som fick ta över. Plötsligt satt han med det högsta ansvaret att leverera nyheter till Lidingöborna.

– Jag var väl inte speciellt kunnig men vi som jobbade var unga och entusiastiska. Läsarna var lite skeptiska i början när tidningen kom under nytt namn, men snart var allt igång som vanligt.

Per Wikström var en av dem som bidrog till att Lidingös lokaltidning levde vidare på 1980-talet.

Att göra tidning på Lidingö minns han fortfarande som ett lustfyllt arbete.

– Jag har aldrig varit med om ett ställe där man har fått så omedelbar respons från läsekretsen. I en av mina första artiklar råkade jag skriva "gata" i stället för "väg". Jag tror jag fick tjugo telefonsamtal den dagen tidningen kom ut.

Vilka var de stora frågorna i slutet av 1980-talet?

– Centrumfrågan var jättestor, den skrev vi mycket om. Och vissa saker var vi först med även på riksplaneln. Vi skrev till exempel om VAM – Vitt ariskt motstånd – där en av de ledande figurerna kom från Lidingö.

Så det var inte svårt att hitta nyheter?

– Ibland var det nog lite nyhetsångest. Vissa saker är man mindre stolt över. Det var ju ubåtsysteri på 80-talet och jag träffade ett par som hade sett en ubåt i Värtan. Det var väl inte så att jag trodde på dem direkt, men en artikel blev det.

I början av 90-talet hade Per Wikström satsat mer pengar i tidningen och avancerat till posten som vd. Men inte heller han kom undan eko-

nomiska bekymmer. Sex år efter konkursen för Huvudstadspress var det dags igen.

– Det var räntekrisen som slog till. Annonserna dök vilket undergrävde vår ekonomi. Det var inget annat att göra än att begära tidningen i konkurs.

Sjutton år senare jobbar Per Wikström som frilansskribent. Det här är första gången på evigheter han besöker Lidingö. På väggen i tidningshuset hänger gamla förstasidor från Lidingö Posten, sida vid sida med senare nummer av Lidingö Tidning.

Konkursen blev nämligen inte slutet på tidningssagan. Konkursboet köptes upp av ett dotterbolag till Norrtelje Tidning. I januari 1994 gjorde namnet Lidingö Tidning comeback – och lever vidare än i dag.

Om Per Wikström var bitter över förlorade pengar 1993 kan han numera känna en viss stolthet.

– Klart att man är glad att tidningen finns kvar. Det är en viktig demokratifråga att det finns en lokaltidning i en kommun av den här storleken.

”Jag var väl inte speciellt kunnig men vi som jobbade var unga och entusiastiska. Läsarna var lite skeptiska i början när tidningen kom under nytt namn, men snart var allt i gång som vanligt.”

1980

Både Sticklinge gård och Gångsätra gård rivs. Men Canadaradhusen blir byggnadsminnen.

1981

Långängens naturvårdsområde fastställs av länsstyrelsen.

1982

Ingemar Stenmark deltar i parallellslalomtävling i Ekholmsnäsbacken.

1983

Gamla Lidingöbron stängs för tågtrafik och öppnar inte förrän renoveringen är klar tre år senare.

1984

En runristning från 1000-talet upptäcks i berget intill Askrikevägen.